

בש"פ 7179/15 - אלכסיי פירולב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7179/15

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: אלכסיי פירולב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 21.10.2015 במ"ת 41092-05-15 שניתן על-ידי
כבוד השופטת נ' אהד

תאריך הישיבה: י"ט בחשון התשע"ו (1.11.2015)

בשם העורר: עו"ד אריאל וינדר, עו"ד יהודה יוד

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. בפני ערר נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 21.10.2015 לדחות את בקשתו של העורר לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום ההליכים (מ"ת 41092-05-15, השופטת הבכירה נ' אהד).

כתב האישום וההליכים עד כה

עמוד 1

2. ביום 21.5.2015 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ושל הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, בגדרם של שני אישומים. ביום 7.7.2015 הוחלף כתב האישום המקורי בכתב אישום מתוקן, שבו הוסף לאישום הראשון עוד נאשם (להלן: נאשם 2), שלו יוחסה עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. האירועים המתוארים בכתב האישום קשורים כולם בסכסוך בין זיו משריקי, המתלונן, לבין העורר. האישום הראשון נסב על אירוע שבו העורר ונאשם 2 תקפו את המתלונן, וכל זאת בעת שכבר הוגש נגד העורר כתב אישום בגין אירוע קודם שבו תקף את המתלונן, ובשל כך הושם במעצר בית (היינו, תוך הפרת תנאי השחרור שלו, עניין שעליו נסב האישום השני). יצוין כי בגין האירוע הקודם העורר הודה והורשע במסגרתו של הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה, ובנוסף לכך הודה והורשע בהליך נוסף בעבירות של גניבה מרכב, הונאה בכרטיס חיוב וניסיון להונאה בכרטיס חיוב.
3. על-פי הנטען באישום הראשון, ביום 7.5.2015 בשעה 2:30 או בסמוך לכך נהג המתלונן ברכבו כשלידו יושב חבר. לאחר שהמתלונן עצר את רכבו ויצא ממנו ניגשו אליו העורר ונאשם 2 ודקרו אותו באמצעות חפץ חד - העורר בצווארו ונאשם 2 באמת ידו הימנית. בשלב זה, המתלונן וחברו, שיצא מהרכב כדי לסייע לו, הבחינו בצעירים נוספים שקרבו לעברם, ולכן הם מיהרו להיכנס לרכב ולנעול את דלתותיו. במקביל לכך, העורר, נאשם 2 ואדם נוסף היכו ברכב וניסו לפתוח אותו. המתלונן הצליח להימלט מהמקום ולנהוג עד לביתו הנמצא בסמוך למקום האירוע. שם הוא התמוטט ופונה לבית החולים, שבו הוא הובהל לחדר הניתוח. העורר מיהר לשוב למקום שבו היה אמור לשהות במעצר בית באותה עת, ונאשם 2 נמלט ולא שב לביתו. נאשם 2 לא התייצב במשטרה למרות שהושארו לו הודעות שדרשו זאת ממנו, והוא אותר לאחר מאמצים ביום 2.7.2015.
4. על-פי הנטען באישום השני, ביום 30.3.2015 קבע בית משפט השלום בראשון לציון (מ"ת 6685-05-14, השופט ד' קלייטמן), כי על העורר לשהות במעצר בית מלא בפיקוח ובכפוף להפקדות וערבויות, וכן אסר עליו ליצור קשר עם המתלונן. על-פי הנטען, בבצעו את המעשים המתוארים באישום הראשון הפר העורר את התנאים שנקבעו בהחלטתו זו של בית משפט השלום.
5. בד בבד עם הגשת כתב האישום המקורי הוגשה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת, וביום 7.6.2015 הורה על מעצרו עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימת תשתית של ראיות לכאורה נגד העורר, וכן כי מתקיימות בעניינו עילות מעצר. בית המשפט המחוזי עמד על המסוכנות הנשקפת מהעורר, הן בשל קיומה של חזקת מסוכנות סטטוטורית בעניינו והן בשל העובדה שהעורר כבר הודה והורשע בעבר בגרימת חבלה חמורה למתלונן. כן נקבע כי בעניינו של העורר קיים גם חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט, מאחר שביצע את המיוחס לו תוך הפרה של תנאי מעצר הבית שבו היה נתון, ואף ניסה להשפיע על שתיים מהעדות למסור גרסאות שקריות בחקירותיהן טרם נעצר. בנסיבות אלו, כך נקבע, אין לתת אמון בעורר, אשר אינו מפיק לקחים ממעשיו ואינו ירא מפני החוק. אשר על כן, ונוכח חומרת העבירות המיוחסות לו, נקבע כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר.
6. ערר שהגיש העורר על ההחלטה לעוצרו עד תום ההליכים נדחה ביום 24.6.2015 (בש"פ 4215/15, השופט צ' זילברטל).
7. כאמור, ביום 7.7.2015 תוקן כתב האישום כך שצורף לו נאשם 2, אשר שוחרר בהמשך למעצר בית בפיקוח

אלקטרוני. בעקבות זאת הגיש העורר בקשה לעיון חוזר, שבה טען, בין השאר, להפליה בהשוואה לנאשם 2. על-פי הנטען, האישום העיקרי בכתב האישום, הוא האישום הראשון, מייחס לעורר ולנאשם 2 ביצוע אותה עבירה בצוותא חדא, וממילא אין מקום להבחין ביניהם.

8. ביום 21.10.2015 בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לעיון חוזר תוך הדגשה של חומרת המעשים שביצע העורר, של חוסר האפשרות לתת בו אמון ושל ניסיונותיו לשבש מהלכי משפט. כמו כן, בית המשפט המחוזי עמד על כך שפרק הזמן שחלף מאז ניתנה החלטתו של בית משפט זה בערר אינו מצדיק את קבלת הבקשה.

הערר

9. גם הערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי התמקד בטענת ההפליה. בא-כוחו של העורר הלן על כך שטענה זו לא זכתה להתייחסות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. בא-כוחו של העורר היה מודע לכך שלעורר יוחסה גם עבירה של הפרת הוראה חוקית, אך ציין כי נאשם 2 לא התייצב תחילה לחקירה, עובדה המטשטשת הבחנה זו ביניהם.

10. מנגד, המדינה מבקשת לדחות את הערר. המדינה טענה כי ההבחנה בין הנאשמים מבוססת באופן ברור על חוסר היכולת לתת אמון בעורר אשר אין זו הפעם הראשונה שבה הוא תוקף את המתלון, ואף לא הפעם הראשונה שבה הוא מפר את תנאי מעצר הבית שלו (כפי שמעיד כתב אישום נוסף שהוגש נגדו (ת"פ 41047-03-15)). עוד הצביע בא-כוח המדינה על כך שהעורר דקר את המתלון בצווארו, עובדה המלמדת כשלעצמה על מסוכנותו הרבה יותר, הגם שלשני הנאשמים מיוחסת אותה עבירה בגדרו של האישום הראשון.

דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להידחות.

12. אכן, עיקרון השוויון חולש גם על סוגיית המעצר עד תום ההליכים, כך שקיומה של הפליה בין נאשמים עשוי, במקרים מסוימים, להצדיק את שחרורם ממעצר (ראו למשל: בש"פ 2468/94 כריים נ' מדינת ישראל (6.5.1994)). אולם, יש להקדים ולבחון האם אמנם לא קיים שוני רלוונטי בין הנאשמים. בענייננו, העובדה שהעורר חזר ותקף את המתלון, וכן מעל באמון שניתן בו בעבר בכך שהפר שוב את תנאי מעצרו מצדיקה את ההבחנה בינו לבין נאשם 2 (ראו למשל: בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 393, 385 (2000); בש"פ 2806/14 מדינת ישראל נ' ריכטר, פסקאות 16-17 (16.4.2014)). אמנם טוב היה לו דברים אלה נאמרו במפורש בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, אך מכל מקום, בחינת הדברים לגופם מלמדת שההחלטה מבוססת בדיון וכי ההבחנה בין הנאשמים במקרה זה עומדת על קרקע מוצקה.

13. אשר על כן: הערר נדחה.

ניתנה היום, ג' בכסלו התשע"ו (15.11.2015).

ש ו פ ט ת
